

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANN
LETHBRIDGEOVÁ

Těžká volba lady Marguerite

ANN LETHBRIDGEOVÁ

TĚŽKÁ VOLBA LADY
MARGUERITE

PŘEKLAD

EMMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

jistě se již těšíte, na nové příběhy zasazené do doby 19. století, kdy se ženy teprve velice pomaličku učily, jak se uplatnit v rodině a ve společnosti svázané spoustou přísných pravidel a konvencí. Samozřejmě ženy, které byly obdařeny inteligencí a praktickými schopnostmi, si nějaké cestičky našly. Ať již třeba vydávaly svá literární či výtvarná díla pod mužským pseudonymem, nebo se naučily manipulovat muži tak, aby dosáhly svého záměru. To je případ hrdinky první povídky Svatba vzpurného hraběte.

V druhé romanci, která je zároveň třetím dílem minisérie Westramské vdovy a jež nese název Těžká volba lady Marguerite, se můžete seznámit s citlivou a velice samostatnou mladou vdovou Marguerite, která se po hořkých zkušenostech z manželství rozhodla, že se už nikdy nevdá. Je rozhodnuta pracovat a uhájit si svou nezávislost, což není vůbec jednoduché. Jejím odhodláním povážlivě otrásá Margueritin charismatický soused, hrabě Compton a jeho tři malé dcerky. Všichni totiž, Marguerite nevyjímaje, prahnou po lásce...

Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Ann Lethbridgeová

**TĚŽKÁ VOLBA LADY
MARGUERITE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Family for the Widowed Governess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Emma Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2019 by Michèle Ann Young
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-213-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-214-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-215-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lady Marguerite se procházela po vlhké louce a půda pod nohama se jí nepříjemně pohupovala. Pokaždé, když udělala krok, objevila se jí kolem boty voda. Vdechovala vůni mokrého bahna. Trvalo jí celé dopoledne, než objevila vhodné místo, kde by mohla najít druh, po kterém pátrala. Teď to tedy rozhodně nevzdá, i když bude mít zcela jistě úplně promočené nohy.

Dál se brodila loukou a snažila se našlapovat na nejvyšší trsy trávy. Alespoň dnes poprvé za celý týden neprší. Vlastně je docela pěkný jarní den. Nebo by byl, kdyby se nemusela plahočit mokřadem a hledat potřebný exemplář.

Konečně! Zahlédla žlutou květinu, po které pátrala. *Caltha palustris*. Neboli blatouch bahenní, jak ho znávala jako dítě. Opatrně zamířila k rostlině, kolem které bylo samozřejmě ještě větší mokro než jinde. S každým krokem se jí kolem nízkých bot tvořily hluboké kaluže.

Uff. Tahle činnost nepatřila mezi její nejoblíbenější. Ale sbírání rostlin v přírodě k její práci, bohužel, patří. Petře by se to jistě líbilo, ale vdala se a odstěhovala. Džentlmen, který Marguerite platil

za to, že pro něj rostliny nakreslí, jí podle dohody měl také dodávat exempláře, ale říkal, že tyto druhy se v Kentu vyskytují mnohem častěji a požádal ji, aby si je našla sama.

Myslela si, že to nebude nic těžkého. Minulé jaro byly všude. Ona ale potřebovala kvetoucí rostlinu a těch kolem moc nebylo.

Zatáhla za stonek. Rostlina chvíli vzdorovala, ale potom kořeny povolily a Marguerite ji vytáhla z bahna. Pozorně si ji prohlédla od květu ke kořenům. Kousek dál, blíž k potůčku jich je víc. Neměla by zkusit najít nějakou s více květy? Na téhle je jenom jeden rozkvetlý květ a dvě poupata.

„Au!“ K Margueritiným uším dolehl jekot.

Pátravě se rozhlédla kolem. Následovalo další ječení. Asi nějaké dítě, pomyslela si. Někde na kraji louky. Vzala sukně do dlaní a vydala se směrem, odkud přicházelo bolestivé ječení.

„Ach! Au! To bolí. Au! Au!“

Marguerite odhodila utrženou rostlinu stranou a nevíšmala si toho, že jí voda teče i do bot. Potom najednou zahlédla dvě malé holčičky. Větší z nich poskakovala dokola, mávala kolem sebe rukama a vydávala zvuky, které Marguerite vyrušily. Kolem nebyl nikdo ani nic, co by jí mohlo ohrozit. Marguerite rychle zamířila k dívce.

„Copak se stalo?“

„Au! Au!“ sténalo děvče a po tvářích jí stékaly slzy. „Trhala jsem květiny a něco mě kouslo.“

Mladší dívka se postavila vedle své... sestry? Byly si podobné. Obě měly hnědé vlasy, velké hnědé oči a na sobě úplně stejné oblečení. Odkud se tady, proboha, vzaly?

Marguerite popadla jednu z mávajících rukou dívenky a prohlédla si ji. Byla posetá bílými puchýřky s červenými okraji. Hned jí bylo jasné, co se stalo. Rozhlédla se a za chvílku našla, co hledala. Šťovík. Utrhla pár lístků, rozmačkala je v ruce, aby z nich začala vytékat šťáva a potom jimi potřela dívčiny ruce.

Dívčin nářek se po chvílce změnil na slabé kňourání. Potom zvedla hlavu a se smutným výrazem ve tváři se Marguerite zeptala. „Proč mě ta květina žahla?“ A ukázala na modrou chrpu.

Marguerite se usmála. „Ta ti neublížila. Ale schovává se mezi kopřivami. Vidíš? To jsou ty vysoké zelené rostliny. Ty ti ublížily.“

„Kopřivy?“ Dívka koplá nohou do trsu tmavě zelených kopřiv.

Marguerite ji chytila. „Opatrně. Můžou tě žahnout i skrz punčochy.“ Cožpak se každé dítě v Anglii nepoučilo bolestí?

Mladší holčička si dřepala na bobek a zblízka si opatrně prohlížela nejbližší kopřivu. „Ošklivá kytka,“ prohlásila.

Marguerite se sklonila k ruce starší dívky a pozorně si ji prohlédla. Ještě pořád byla nateklá a posetá puchýřky. Vetřela jí do kůže další šťovík. „Strčila jsi ruku přímo mezi ně.“

Dívka na ni smutně pohlédla. Na tvářích měla šmouhy od slz. „Proč žahají?“

„Aby je nikdo netrhal. Nebo spíš proto, aby je nejedla zvířata. Takhle se rostliny umí chránit.“

Dívka vyprostila ruku z Margueritiny dlaně a prohlížela si své zranění. „Pořád to bolí. A já jsem ji nechtěla utrhnout. Chtěla jsem utrhnout tu modrou.“

„Obávám se, že tě to ještě chvíli bude bolet. A svědit.“ Marguerite utrhla dalších pár šfovíkových listů. „Potírej si s tím puchýřky, dokud to nepřestane bolet.“

Rozhlédla se kolem. Byly dobrou míli od nejbližší vesnice, která se jmenovala Ightham, a ještě dál od jejího domova ve Westramu. „Kde bydlíte?“

Mladší dívka ukázala směrem pryč od Ighthamu. „Támhle. Ve velkém domě.“ Rozpřáhla doširoka ruce.

V okolí věděla Marguerite pouze o jednom domě, který by odpovídal popisu. Nikdy ho však neviděla. Dobrý bože. Myslela si, že jde o děti někoho z vesničanů, nebo nájemců, ale když si je teď lépe prohlédla, došlo jí, že jejich šatičky a zástěrky jsou příliš kvalitní na to, aby je na sobě měly děti obyčejných lidí. „Myslíte Bedwell Hall. Jste dcery lorda Comptona?“

Starší dívka si přestala olizovat hřbet ruky a přikývla.

Marguerite si s povzdechem vzpomněla na odhozený exemplář blatouchu. Bude si muset najít jiný, ale ne teď. Nemůže tady ty děti nechat pobíhat samotné. Jak je mohl lord Compton nechat bez dozoru?

„Tak pojďme, dámy. Je čas vrátit se domů.“

Mladší dívka se zachichotala. „Dámy.“

„Jste přece dámy, nemám pravdu?“ zeptala se Marguerite.

Starší dívka si přestala třít ruku. „Já jsem lady Elizabeth a tohle je lady Jane. Všichni mně říkají Lizzie.“

„A já jsem Janey,“ dodala její sestra.

Marguerite je vzala za ruku. Měly tak drobné ručky. A trochu ušmudlané. Vzpomněla si na své dětství. Když ještě byla mladá a nevinná. Už si na to téměř nevzpomínala. Maminka zemřela, když byla hodně malá a potom musela nastoupit na její místo a postarat se o své sourozence. Hlavně o svou sestru, Petru.

A teď se Petra znovu provdala a Marguerite zůstala úplně sama. Líbilo se jí to. Opravdu. Nemusí se starat o nikoho jiného než o sebe. Může si dělat, co se jí zlíbí a kdy se jí zlíbí. To je báječné. A když potřebuje společnost, vždycky může navštívit Petru a jejího nového manžela Ethana, nebo odjet na návštěvu za Carrie a Averym do jejich domu na severu Anglie.

Právě teď je Petra s manželem na návštěvě u jeho staré tetičky v Bathu. Ethan měl dojem, že Petra vypadá poněkud neduživě a říkal si, že jí změna vzduchu udělá dobře. Je to dobrý muž. Opravdu má její sestru moc rád.

Přelezly schůdky přes ohradu a přešly úzkou cestu obklopenou vysokou zdí.

„Brána je tamhle,“ řekla Lizzie.

Byly opravdu poměrně daleko od domu. Marguerite to nepřipadalo v pořádku. „Kolik je ti let, Lizzie?“

„Osm,“ odpověděla Lizzie, „a Janey je šest.“

Marguerite se zamračila. „A to máte dovoleno potulovat se tak daleko od domu samy?“

„Ne,“ odpověděla Lizzie. „My jsme ale utekly.“

Marguerite přeběhl mráz po zádech. „Proč?“

„Protože tatínek je na nás zlý,“ prohlásila Janey. „Tak jsme utikly.“

„Utekly,“ opravila ji Marguerite. Ani trochu se jí to nelíbilo. Kolikrát měla ona sama nutkání utéct?

Nakonec ji opustil Neville. Nikdy nepochopila, proč ze všech lidí zrovna on odešel společně s jejím bratrem a švagrem do války. Ze třech žen, které po nich zůstaly a ovdověly, ale byla jistě jediná, které se odchodem manžela ulevilo.

Jeho smrt si nepřála. Ale byla ráda, že odešel. Bohužel se jí ještě nepodařilo vybřednout z trápení, které začalo v okamžiku, kdy se za něj provdala. Ale dostane se z toho. A nebude to dlouho trvat.

Nedaleko od cesty byla ve zdi dokořán otevřená branka k panskému domu.

Marguerite se zamračila. Tenhle lord se o bezpečí svých dětí zřejmě příliš nestará, to je jisté. Provedla děti brankou a pečlivě ji za nimi zavřela na západku. Bublal v ní rostoucí hněv na nezodpovědného otce. Rozhodným krokem vedla obě dívky po cestě k zadnímu vchodu nádherného, honosného domu. Kdysi toto panské sídlo patřilo rodu Westramů. Ještě před tím, než Oliver Cromwell obrátil Anglii vzhůru nohama.

Tenkrát to tady jistě vypadalo úplně jinak. Samotný dům i budovy kolem vypadaly velice udržovaně.

Všude byl klid a nikde se neozýval ani hlásek. Cožpak si nikdo neuvědomil, že dívky zmizely?

„Můj pane?“

Jack Vincent, hrabě Compton, zvedl oči od dokumentů, které mu jako obvykle každý týden předložil správce jeho panství. Zamračil se. Správce Johnson hleděl s rozpačitým výrazem v obličeji ven z okna.

„Děje se něco?“

„Mladá žena, můj pane. A vede s sebou lady Elizabeth a lady Jane.“

Jack vyskočil ze židle, oběhl stůl a rychle vyhlédl ven z okna. Bylo to přesně tak, jak říkal správce. Přes dvůr u stájí kráčela štíhlá žena a pobízela k pohybu jeho dvě dcery, které se poněkud neochotně ploužily za ní.

„Počkejte tady,“ rozkázal a vydal se směrem ke dveřím do kuchyně.

Kuchařku jeho přítomnost poněkud překvapila. Nervózně zvedla hlavu. „Mohu...?“

Hrabě otevřel dveře ven na dvůr a vyšel ven do jarního slunce. V prudkém svitu zamrkal očima.

„Lord Compton?“ zavolal na něj nebojácný, malinko udýchaný hlas.

Hrabě se lehce uklonil před poněkud neupravenou ženou. Lem šatů měla mokrý a umazaný od bláta a zpod klobouku jí neposedně vykukovaly prameny vlnitých kaštanově hnědých vlasů. Vypadala jako kdyby snad prolézala živým plotem. „Kdo k čertu jste? A co děláte s mými dcerami?“

Žena sebou lehce cukla narovnalá záda. „Ještě jsme se spolu nesetkali, ale jsem lady Marguerite Saxbyová. Bydlím ve Westramu.“ Pevně stiskla rty. „A co se týká vaší další otázky, tyhle mladé dámy jsem našla na loukách za vašimi zahradami. Lady Elizabeth měla nešťastné setkání se žahavou kopřivou.“

Hrabě ztuhl, všiml si stop slz na obličejí své nejstarší dcery a cítil, jak v něm roste hněv. Jak se to mohlo stát? „Proč jste byly venku?“

Lizzie sebou trhla.

K čertu s tím. Nesnášel, když to dělala. Snažil se uklidnit.

„Utikly jsme,“ oznámila Janey.

„Utekly,“ opravil ji úplně ve stejném okamžiku jako ta žena, ta lady Marguerite.

Pohlédl na ni. Oplatila mu zamračeným pohledem. Jako kdyby za to snad mohl on.

„Dobře víte, že nesmíte chodit ven bez doprovodu služebné,“ jeho hlas zněl odměřeněji, než zamýšlel.

Lizzie pokrčila rameny. „Chůva říkala, že jsou všichni zaneprázdnění.“

„Potom jste měly počkat.“ Prohrábl si rukou vlasy. „Podívej, pokud se nedokážete chovat tak, jak máte, Lizzie, dobře víš, že musíte nést následky.“

Lizzie se rozplakala. „Neee!“

Žena se postavila mezi Lizzie a hraběte. „Nechte to ubohé dítě na pokoji. Už byla potrestaná dost, řekla bych. Podívejte.“ Jemně postrčila Lizzie dopředu a nadzvedla jí ruku, aby se mohl podívat.

Měla ji pokrytou bílými puchýřky s červenými okraji. Sevřel se mu žaludek. Otok vypadal velice bolestivě. „Běž nahoru,“ zakřičel na ni. „Ať ti na to chůva něco dá.“

„Už jsem jí dala šťovík,“ řekla lady Marguerite. Měla příjemně položený hlas, možná trochu hlubší, než je u žen obvyklé. Z nějakého důvodu ho uklidňoval.

Sklonila se. „Odnes ty lístky chůvě. Ona už bude vědět, co s nimi.“ Lizzie přikývla a odběhla. Jenny se držela v závěsu za ní.

Jack nesnášel pohled na to, když jeho děti trpěly. Nedokázal to vystát. Proč ho k čertu nemohou poslechnout a nezůstanou uvnitř s chůvou?

Mladá žena se postavila. Byla skoro stejně vysoká jako on, ani k němu nemusela zvedat hlavu. Přestože na sobě měla nevýrazné a trochu zablácené šaty, vypadala velice žensky. „Co to děláte, lorde Comp-tone?“

Nechápavě se na ni podíval. „Prosím?“

„Ty děti by se neměly samy potulovat venku. Mohlo by se jim stát cokoliv.“

„Vy si myslíte, že to nevím?“

Zamrkala.

K čertu, zvedl hlas. Už zase. Pokračoval mírněji. „Vědí to. Pořád jim to opakuji.“

Její jemně vyklenuté obočí, trochu tmavší brvy než její vlasy, pokleslo. Přimhouřila zelené oči. „Branka na cestu byla otevřená. Byly daleko od doma a vy jste o tom vůbec nevěděl. Děti jejich věku potřebují spolehlivý dohled dospělého.“

Dobry boze, kdo si myslí, že je, že mu tady bude kázat o zákonech? Smírčím soudcem je tady přece on. „Nesmysl. Mají spolehlivý dohled. Uvnitř domu.“

„Ach tak.“ Netvářila se, že by ji jeho slova přesvědčila.

„Je tady chůva, tři podkoní a kuchařka. Všichni se starají o to, aby děvčata měla všechno, co potřebují. To pro vás není dostatečný dohled, madam?“ K čertu, proč se před tou ženskou má potřebu ospravedlňovat? Zhluboka se nadechl.

Lady Marguerite se na něj podívala svrchu. „Zjevně to není ten správný dohled. Samozřejmě je správné je nějak potrestat, ale bylo by přece lepší odepřít jim raději nějakou výsadu, jako třeba večerní pohádku, nebo návštěvu vesnice. Něco, co jim nezpůsobí fyzickou bolest.“

Ohromeně na ni zíral. Bolest?

Přimhouřila oči. „Přeji vám dobrý den, lorde Comptone.“ Otočila se a vydala se zpátky, odkud přišla.

Jak si jenom dovoluje sem přijít a obvinít ho z toho, že se nedokáže postarat o svoje děti? A... a myslí si snad, že je chce bít? K čertu s ní, že ho takhle odsuzuje. „Johnsone, vezměte řetěz a zámek a zajistěte pořádně tu zatracenou bránu. A zjistěte, kdo ji nechal otevřenou.“

Vydal se do dětských pokojů. Podle očekávání našel své dcery, svoje milované holčičky, u chůviny židle. Vypadaly tak nevinně. Tak sladce. Proč mu tak komplikují život?

Ne. Ne. To není pravda. Ale někde v průběhu času to přestal mít pod kontrolou. A to se nesmí stát. Muž musí mít svoji rodinu pod kontrolou a nesmí dopustit, aby se komukoliv cokoliv stalo. Po zádech mu přeběhl mráz. V hlavě mu vytanula vzpomínka na to, co se stalo jeho ženě, když si vzala do hlavy, že bez jeho vědomí navštíví svého nezvedného bratra. Kdyby býval přísnější a více ji kontroloval, byla by dnes naživu.

„Elizabeth, co to má proboha znamenat?“ zabodl pohled do své nejstarší dcery. „Kolikrát jsem ti říkal, že nikam nesmíte chodit? Je mně líto, ale tohle byla vaše poslední šance. Jak jsem řekl, budete muset nést následky.“

„Copak, pane Jacku?“ podivila se chůva. „Rozčililo vás něco?“

„Rozčililo?“ Otočil se k ženě, která bývala chůvou jeho ženy. „Ujišťuji vás, že nejsem rozčilený. Jenom bych se rád dozvěděl, pokud se moje dcery

rozhodnou neuposlechnout mých příkazů a vydají se na výlet ven. Nežádám snad příliš?“

Elizabeth nejdříve upírala pohled do koberce, potom začala špičkou nohy pomalu objíždět vzor na koberci pod svýma nohama. „Ne, papá,“ zašeptala.

Hrabě si připadal jako nestvůra. Nesmí ale podlehnout. Musí být silný a přísný.

„My jsme chtěly najít žábu,“ prohlásila Janey, jako kdyby se tím všechno vysvětlovalo. „Bert říkal Samovi, že támhle na louce jsou žáby. Jednu strčil do postele své sestře a ona ječela.“

Janey mluvila o dvou z jeho podkoní. Což znamenalo, že se děvčata pohybovala kolem stájí. Další věc, kterou měla zakázanou. Koně jsou nebezpeční.

Janey vstoupily do očí slzy. „Ale nemohly jsme žádnou chytit. Potom jsem ti chtěla natrhat kytici, ale nemohla jsem na nic dosáhnout a potom Lizzie žahla ta kopřiva a ona začala křičet. Bála jsem se.“

Hrabě sebou trhl. „Opravdu?“

Dívka přikývla. „A potom přišla ta hodná paní,“ zářivě se na něj usmála. „A teď jsme tady.“ Její výraz se změnil. „My jsme tě nechtěly rozzlobit, papá. Už to neuděláme.“ Zachvěl se jí spodní ret. Hrabě natáhl ruku a holčička se od něj nechala obejmout.

„Neplač,“ řekl. Nesnášel, když plakaly. Zvedl ji a přitiskl si ji k hrudi. Bohužel, jeho dcery dobře ví, že nesnáší slzy a on si nikdy nebyl jistý, jestli jsou pravé, nebo jestli je používají jenom proto, aby si prosadily svou.

Také se mu nelíbilo, že bude muset splnit svou hrozbu. Ale jak by mohl vést panství a při tom si dělat neustálé starosti, že se jeho holčičkám něco přihodí? Jedinou možností bylo poslat pro jeho

svobodnou starou tetičku Ermintrude. Ta by už na ně dokázala dohlédnout.

Jako malý chlapec se jí bál. „Je mně líto, ale nemohu dovolit, abyste takovým způsobem porušovaly naše pravidla. Ještě dnes napíšu vaší pratetičce.“

Chůva zbledla. „Vždyť už to znovu neudělají, drahoušku.“

Netty vylezla chůvě na klín a strčila si palec do pusy. Už jí jsou skoro tři roky. Nemohl uvěřit tomu, že jsou to už téměř dva roky od chvíle, kdy byla jeho Amanda brutálně zavražděna. A Netty pořád ještě nezačala mluvit. Chůva mu pořád říkala, že to není nic divného. Tvrdila, že začne mluvit, až bude připravená, ale Jack si stejně dělal starosti.

„Prosím, papá,“ žadonila Elizabeth a sepjala malé ručky na prsou. „Slibujeme, že už to znovu neuděláme.“

Elizabeth neplakala.

„Slibujete?“ zeptal se. Najednou se cítil strašně vyčerpaný. „Na svou čest?“

„Ano. Slibuji. Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí.“

Postavil Janey na zem. „Ale opravdu vám dávám poslední možnost.“

„Ano, papá,“ odpověděly obě dívky jedním hlasem.

Znovu ho zavalila vlna únavy. „Tak dobrá. Ale svůj slib splníte. Všichni z rodiny Vincentů vždycky dodržují slovo.“

Dívky svěsily provinile hlavy. „Ano, tatínku.“

Chůva naklonila hlavu na stranu. „Poděkoval jste té dámě, můj pane? Za to, že přivedla děvčata domů?“

Poděkoval? Jediné, na co si vzpomínal, bylo, že se snažil bránit jejím neodůvodněným útokům na sebe. K čertu, určitě k ní byl nezdvořilý. Poslední dobou se tak chová často. Nemá čas na jemňůstky vybraného chování a neumí se chovat opatrně, aby někoho neurazil. „Poděkuji jí, až ji uvidím příště. A vás dvě uvidím, než půjdete spát.“

Odešel dříve, než by ho mohly přemluvit, aby udělal něco, co nechtěl. Žáby, no tedy. Omluva neomaleným mladým dámám. Opět jim dal další šanci. Ztrácí snad nad vším kontrolu?

Bylo mu líto mladých mužů, kteří se s jeho dcerami ožení. Nebudou mít šanci.

Ne že by tedy měl v úmyslu dovolit jakémukoliv mladému muži v okruhu sta mil, aby se k jeho dcerám přiblížil dřív, než jim bude pětadvacet.

Možná by měl zkusit další vychovatelku. Děvčata už dvě odradila. Potřebuje nějakou, která se jen tak nedá.

O dva dny později, po další výpravě do mokřadu, který byl blíže jejímu domovu, se Marguerite pořád nemohla zbavit myšlenek na ta dvě sklíčená malá děvčátka. A také na jejich přísného otce. Šel z něj strach. Měl tmavé vlasy, široká ramena, byl vysoký a drsně krásný. Krásný? Nu, možná ano, ale vzhled přece není důležitý. Důležitější jsou činy. A on se choval velice přísně.

Chtěla mu říct svůj názor na tresty ve výchově, ale dobře věděla, že namítat něco rozzlobenému muži obyčejně vede k ještě větší zlobě. Jenom doufala, že se stačil uklidnit dřív, než přistoupil k trestání děvčat. Zdálo se, že mu sice její slova připadají troufalá, ale snad ji alespoň trochu poslouchal.

Marguerite se rychle naučila s Nevillem nehádat. Jinak vždycky našel nějaký způsob, jak jí ublížit. Někdy ji štípl do paže, někdy ji uhodil do zad nebo do hlavy, vždycky na místa, kde si nikdo nemohl všimnout modřin. Ale Neville je pryč a ona rozhodně nehodlá zůstat zticha, když vidí, že další muž dělá věci, které se jí nelíbí.

Upírala pohled na rozřezanou květinu na stole. Musí přestat myslet na zádumčivě krásného lorda Comptona a jeho děti a soustředit se na kreslení. Už jí zbývá jenom tahle jedna poslední a její zakázka bude hotová k odeslání. Pokud bude vydavatel spokojený, mohla by do dvou týdnů dostat svoje peníze.

Bůh ví, že je potřebuje.

Místo toho, aby si dělala starosti o ty dvě dívenky, měla by si dělat starosti ohledně obsahu své spíže. Najde tam něco k večeři? S tím si ale bude lámat hlavu, až dokončí tuhle kresbu. Vzala do ruky pravítko a začala měřit jednotlivé okvětní lístky.

Když znovu zvedla oči, uvědomila si, co ji poslední půlhodinu obtěžovalo. Promnula si oči. Byla taková tma, že skoro nic neviděla. Dnes už kresbu nedokončí, bude to muset počkat do zítřka. Vstala, protáhla se a zapálila dvě svíčky. Pracovat se při nich nedalo, ale po místnosti se pohybovat může.

Sešla dolů do kuchyně. Dnes večer jí bude muset stačit chleba se sýrem.

Její pozornost upoutal kousek papíru, který vykukoval zpod dveří. Sevřel se jí žaludek. Přece to nemůže být... Dal jí přece měsíc na to, aby sehnala peníze. Rychle sebrala papír ze země a odnesla ho ke stolu, kde bylo lepší světlo.

Pět liber. Do týdne. Odečte jí je z celkové platby.

Hlava jí klesla do dlaní. Jak proboha dokáže během jednoho týdne sehnat pět liber? Bude se s ním muset sejít a pokusit se to vysvětlit.

Proč jen byla tak hloupá a kreslila ten obrázek? Třináctiletá bláhová dívka, která se upnula na bláznivý nápad, že se stane slavnou a lidé ji budou pro její talent obdivovat. Slavná umělkyně? Takový nesmysl. Ano, dokáže přesně namalovat cokoli podle vzoru, ale když jí došlo, že nemá talent na to, aby svým malbám vdechla život, bylo to tvrdé prozření. Její učitel kreslení jí řekl, že technicky je velice zdatná, ale nemá umělecké vlohy. Jeho poznámka ji tak rozzlobila, že si svou zlost vybila na papíře a nakreslila jeho směšnou karikaturu. Její sourozenci se tomu velice nasmáli. To jí dodalo chuť a začala malovat karikatury sousedů a přátel. Myslela si, že dokáže vtipně zvýraznit jejich slabůstky. Obdiv a smích jejích sourozenců jí stoupl do hlavy, ale jak se říká, pýcha předchází pád. Když namalovala nelichotivě oplzlou karikaturu prince z Walesu a jeho milenky, udělala největší chybu v životě. A bláhově svůj výtvar podepsala.

Nebyla to ale všechno její vina. Ani ona nebyla tak hloupá, aby tu kresbu někomu ukazovala. Měla ji spálit. Ovšem když ji našel Neville, hned ji ukázal svým příšerným přátelům. Když si na to vzpomněla, ještě teď se styděla. Všichni se tomu tenkrát smáli jako malí zlovolní kluci. Když se jim to potom omrzelo, byla si jistá, že Neville kresbu zničil. Polkla hořkost. Věřit čemukoliv, co řekl, byl vrchol hlouposti.

Kdyby se to s jejím jménem dostalo na veřejnost, její rodina by měla velkou ostudu. A i kdyby se od ní

neodvrátili, společnost by je jistě vyloučila. To nesmí dopustit. Musí ten obrázek získat zpátky a zničit ho. Protože ale nezná identitu muže, který ji oslovil na Petřině svatbě, a nemůže ho tedy kontaktovat, bude se muset pokusit peníze sehnat. Prosila ho, aby počkal, dokud nesežene všechny peníze, které po ní požadoval. Dvacet pět liber je ohromná suma, ale když použije svou příští výplatu od nakladatele a úspory, které si dávala stranou na nájem, mohla by to zvládnout.

Skousla si ret. Možná by měla o peníze poprosit svého bratra Reda, hraběte z Westramu. Byla si ale jistá, že by chtěl vědět, na co je potřebuje a naléhal by na ni, aby se nastěhovala do jeho domu. Bohužel se právě chystal ke sňatku se ženou, kterou neměla příliš v oblibě. Dobře si dovedla představit, jak nešťastná by v domácnosti té osoby byla. Bylo by to skoro tak hrozné jako v manželství s Nevillem. Redova budoucí manželka neschvalovala nezávislé ženy. Ani umělce. Ani život jako takový. Jak se proboha mohl Red –?

Rychle tu myšlenku zahнала. Požádal slečnu Featherstoneovou o ruku, ona přijala, a to je všechno. Jedna věc je ale jistá. Do jejich domu se Marguerite stěhovat nebude.

Kéž by jenom Petra s Ethanem nebyli zrovna pryč. Mohla by je požádat o půjčku. Petra by jí jistě neodmítla. Ale kdyby si začala půjčovat peníze, kde by to mohlo skončit? Ne. Trvala na tom, že bude samostatná a je odhodlaná to dokázat. Přišlo jí tak nespravedlivé, že se teď Neville vrátil z hrobu, aby jí to všechno zkazil.

Rozbolela ji hlava.

ANN LETHBRIDGEOVÁ

Pevně zavřela oči. To teď ještě potřebovala. Bolest hlavy. Nalila vodu do konvice a postavila na čaj. Udělá si bylinkový čaj s trochou vrbové kůry. A potom bude muset začít přemýšlet o tom, jak by si mohla vydělat nějaké peníze navíc.

DRUHÁ KAPITOLA

Jack si říkal, že se k lady Marguerite Saxbyové zachoval opravdu nezdvořile. Marguerite. Krásné jméno. Kdykoliv na trávníku nebo podél cesty zahlédl sedmičkrásky, což bylo neustále, vzpomněl si, že jí dluží omluvu. Proto se teď, dva dny po tom, co mu přivedla domů jeho dcery, objevil tady ve Westramu a přemýšlel, jak by ji mohl navštívit v jejím domě, aniž by tím vyvolal nějaké klevety. Nejlepší by bylo, kdyby ji náhodou potkal ve vsi na nákupu nebo kdyby ji zahlédl, jak ve své zahradě trhá květiny. Náhodné setkání by mu umožnilo vyjádřit jí svůj vděk a pokračovat dál.

Připadalo mu, že nejlepší bude začít s pátráním na místní poště. Když o lady Marguerite v klidu přemýšlel, došlo mu, že se s jejím jménem už jednou setkal. Kdysi ho zavolali, aby ze své funkce soudce vyřešil problém s manželkou místního vikáře. Ta žena z nějakého důvodu okrádala vesničany a vinu svalovala na skupinu cikánů, kteří měli v blízkosti vesnice tábořiště. V průběhu vyšetřování se sice se sestrami lorda Westrama osobně nesetkal, ale hodně o nich slyšel.

Všechny tři ovdověly ve stejný den. Jejich manželé zemřeli na Pyrenejském poloostrově, kam společně kvůli jakési sázce odešli, aby vstoupili do armády. Ve

společnosti se o tom docela dost mluvilo. Tolik, že se to doneslo až do jeho zapadlého koutu v Kentu.

Lady Marguerite se jistě musela doslechnout o tom, že jeho žena byla před dvěma lety zavražděná. Našli se i takoví, kteří si mysleli, že to spáchal on, přestože měl svědky, kteří mu dosvědčili, že byl jinde. Možná proto se k němu chovala tak nepřátelsky.

„Dobré ráno, lorde Comptone,“ pozdravil ho pan Barker. „Co vás k nám přivádí? Příliš často vás tady ve Westramu nevidáme.“ Majiteli krámku a pošty se zvědavostí rozsvítila malá očka. K čertu s ním.

„Projížděl jsem tudy a vzpomněl jsem si, že potřebuji...“ pohled mu padl na kameninovou nádobu za pultem, „... šňupací tabák.“

Pan Barker se zatvářil překvapeně. „Můj pane, nejsem si jistý, jestli moje zboží bude vyhovovat vašim nárokům.“

Jinými slovy, proč by si člověk jeho postavení kupoval ve vesnici levný šňupací tabák? „Ach, to není pro mě. Je to pro chuťu mých dětí.“

Pan Barker se ihned usmál. Sundal z police nádobu a začal vážit. „Bude jedna unce stačit, můj pane?“

„Naprosto,“ přikývl Jack. Jeho pozornost upoutala nástěnka, na které visel umělecky vyvedený plakát. Učitelka kreslení nabízí hodiny, stálo na něm.

„To se tady objevilo včera,“ vysvětloval pan Barker. „Lady Marguerite hledá studenty.“ Zavrtěl hlavou a nasadil nesouhlasný výraz.

Taková příznivá shoda okolností. „Ach tak.“ Jack naklonil hlavu na stranu, jako kdyby přemýšlel. „Mým dcerám by se jistě hodiny kreslení hodily. Myslím, že ta starší má talent.“

„Lady Marguerite by byla pro vaše dcery jistě ta

pravá, můj pane,“ ujišťoval ho obchodník. „Je to velice kultivovaná dáma. Najdete ji ve Westram Cottage, kdybyste se chtěl poptat.“

Lepší výmluvu pro návštěvu ovdovělé lady Marguerite si nemohl přát. Přikývl. „Děkuji, Barkere. Kolik vám dám za ten tabák?“ Zaplatil mincí, kterou měl v kapse a odešel z obchodu trochu rozhodnějším krokem, než jakým do něj vcházel.

Westram Cottage byl pěkný malý domek na konci vesnice. V zahradě a na treláži kolem hlavních dveří se pnuly žluté růže.

Opravdu podlehne tomu neobvyklému impulzu a najme dětem učitelku kreslení?

Jeho dcery přece potřebují především vychovatelku. Tahle dáma je bude učit kreslit. Dělá to pro své dcery, nebo pro sebe? Protože by si měl přiznat, že tu dámu nedokáže dostat z hlavy.

Nesmysl. Chůva měla pravdu. Dluží jí omluvu. Ovšem to, že si hledá placené zaměstnání, je trochu záhada. Vdova, která bydlí sama, má obvykle prostředky k živobytí. Záhady ho vždycky zajímaly. Rád jim přicházel na kloub. Takže ho nezajímá jenom ta dáma, ale také její situace a poměry. Například proč se sama potulovala venku? A vypadala při tom tak krásně neupraveně?

Rychle tu myšlenku zahnal. Chůva Jamesová měla pravdu. Dluží jí poděkování.

Zaklepal na dveře. Ticho. Za dveřmi se neozýval žádný zvuk blížících se kroků. Neslyšel ani žádné jiné zvuky, které by napovídaly, že se uvnitř něco děje. Udělal krok dozadu a zvedl hlavu. Ani z jednoho z komínů nestoupal kouř. Dáma zjevně není doma. A ani nikdo ze služebnictva.

Vytáhl z kapsy vizitku a chtěl na ni napsat vzkaz, že se staví následující den. V tom zaslechl zpoza domu skřípavý zvuk. Pravděpodobně štolba, který pracuje ve stáji. Mohl by se ho zeptat, kde je jeho paní a zjistit, kdy se má vrátit domů. Vydal se tedy po pěšince podél domu pečlivě upravenou zahradou až dozadu ke stáji.

Vešel dovnitř a zůstal stát s otevřenými ústy. Ve stáji byla lady Marguerite oblečená v mužských kalhotách a vysokých botách a kydala hnůj. Měl by odejít.

Ale už bylo příliš pozdě! Jako kdyby vycítila jeho přítomnost, lady Marguerite zvedla hlavu, zasunula si za ucho pramínek neposlušných vlasů a zůstala na něj koukat také s otevřenými ústy. „Lorde Comptone,“ pozdravila. Sklopila hlavu, pohlédla na svoje oblečení a lehce se zašklebila.

Potom se narovnala a před sebou držela lopatu jako štít. Její krásnou postavu to nijak neskrylo. „Čemu vděčím za to potěšení?“

K čertu. Ta ženská bude asi jednou z těch volnomyšlenkářek. Není divu, že se mu včera zdála tak zvláštní. Opravdu chce, aby jeho dcery učil někdo takový?

„Já... ehm...“ Pořád držel v ruce vizitku. Natáhl ji směrem k ní.

Ani se nepohnula, aby si ji od něj vzala.

Nervózně se rozhlédl, aby našel slova a potom se jako obvykle rozhodl, že nejlepší bude mluvit pravdu. „Omlouvám se, že vás vyrušuji. Klepal jsem u hlavních dveří, ale nikdo nepřišel otevřít a slyšel jsem odsud zvuky, tak jsem se přišel zeptat, kdy vás očekávají doma.“